

РЕШЕНИЕ

№ 23634

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **753** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с § 2, във връзка с чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, депозирана от „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД, с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Л. И. в качеството на управител, чрез адв. С. М., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221723000827-091-001 от 05.10.2023г., издаден от О. Й. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Н. К. И. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], потвърден с Решение № 1792 от 20.12.2023г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] (ОДОП) при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП).

С ревизионния акт за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2022г. не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 20 991.22лв. и са начислени лихви за забава в размер на 8 688.66 лв., вкл. и за деклариращи, но невнесени задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Пред настоящия съд е второ първоинстанционно разглеждане на производството по реда на чл. 226 от АПК, след като с Решение № 13404 от 29.12.2025г. по описа на ВАС, постановено по адм.дело № 1024/2025 г. по описа на съда, е отменено Решение № 26597 от 10.12.2024 г. по адм. дело № 2346/2024 г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

В сезиращата съда жалба са изложени твърдения за неправилност и незаконосъобразност на ревизионния акт, в това число и за нищожност на същия. Твърди се, че ревизионният акт е издаден при нарушение на принципите на обективност и на служебното начало, както и при нарушен процесът на доказване. По отношение на непризнатите извършени разходи от ревизиращите органи с мотив- липса на доказателства за извършените плащания по фактурите се твърди, че при ревизията са предоставени обяснения кога и как са издадени фискалните бонове към фактурите, както и са приложени списък-опис на същите. Оспорват се твърденията, че е икономически необосновано да се отдава обект под наем на трето лице за сума, по-висока от сумата, която първото лице заплаща за този обект, като се твърди, че пазарната логика на преотдаването на обект под наем е именно постигането на печалба от това действие, а обратното е икономически необосновано. На следващо място е посочено, че от практиката на СЕС не следва да се отнема правото на данъчен кредит и ревизираното дружество да получава отказ поради недоказване от страна на доставчиците и предходните доставчици физическото осъществяване на доставката, тъй като ревизираното дружество е оставило следа като е заплатило издадените му фактури. По отношение на липсата на предоставени оферти е изложено, че договарящите дружествата не са свързани лица и ревизираното лице не е разпоредител с бюджетни средства, поради което не е налице законово основание за изискването на органите по приходите за предоставяне на оферти. За сделките с „Ели трейд- Е.К.“ ЕООД са предоставени фактури и данни от ревизирания период, които доказват, че контрагентът е разполагал с необходимите материали, така и с помещение, а дори и с персонал за изработката на възложеното. Моли съда да прогласи нищожността на обжалвания акт, алтернативно да го отмени като незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД с ЕИК[ЕИК] се представлява от адв. М. с приложено по делото пълномощно, която поддържа жалбата и моли съда да отмени РА. Претендира присъждане на разноските по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, редовно призован, представлява се от юрк. Н., с приложено по делото пълномощно. Оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и незаконосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище по основателността на жалбата.

По делото са представени писмени бележки от страна на процесуалния представител на ответника с аргументи, че процесният акт е законосъобразен, издаден при спазване на материалния закон и процесуалните правила.

Представени са писмени бележки и от жалбоподателя в защита на тезата за нищожност, алтернативно за незаконосъобразност на административния акт.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

В. съд с Решение № 13404 от 29.12.2025 г. по описа на съда, постановено по адм.дело № 1024/2025г. е отменил Решение № 26597 от 10.12.2024г. по адм. дело № 2346/2024 г. по описа на Административен съд София-град като в мотивите си е изложил, че РА не е нищожен, тъй като не е издаден в противоречие с разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК и делото е върнато за ново

разглеждане от друг състав на съда.

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221723000827-020-001 от 17.02.2023г., издадена от О. Й. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В., оправомощен със Заповед № З-ЦУ-354 от 15.02.2023 г. и Заповед № З-ЦУ-1997 от 04.11.2022 г. на зам. директора на ТД на НАП, във вр. със Заповед № ЗЦУ-ОПР-22 от 22.08.2022 г. и Заповед № РД-01-864 от 04.11.2022г. на изпълнителен директор на НАП, е възложено извършването на ревизия на дружеството „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 01.01.2019г. до 31.12.2022г. и за данък върху представителните разходи за периодите от 01.01.2019г. до 31.12.2021г. Състава на ревизиращия екип включва Н. К. И. - ръководител на ревизията и К. И.- главен инспектор по приходите. Определен е срок за изпълнение на ревизията до три месеца. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 08.03.2023 г.

На основание чл. 114, ал. 2, във вр. с чл. 113, ал. 3 и чл. 112, ал. 2 от ДОПК е издадена Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р-22221723000827-020-002 от 06.06.2023 г., с която срокът на ревизията е продължен до 08.08.2023г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 19.06.2023г. по отношение на същите видове задължения и период.

На 04.08.2023 г. на основание чл. 113, ал. 3 от ДОПК е издадена ЗИЗВР № Р-22221723000827-020-003 от 04.08.2023г., с която в обхвата на ревизионното производство е изключено установяване данък върху представителните разходи за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2021г. Срокът на ревизията е определен до 08.08.2023 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 04.08.2023г.

През ревизиращия период дружеството жалбоподател е извършвало счетоводни, одиторски дейности и данъчни консултации.

В хода на ревизионното производство на основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал.1 от ДОПК на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) с № Р-22221723000827-040-01 от 23.02.2023 г., с № Р-22221723000827-040-02 от 19.04.2023 г. и №Р-22221723000827-040-03 от 07.06.2023 г. като са изискани главни книги, оборотни ведомости, отчети за приходите и разходите, хронологични регистри на счетоводни сметки, копия на фактури и документи за получените доставки, справки и писмени обяснения като по електронен път, чрез ИС „Контрол“ са представени със 7 бр. писма, описани и обсъдени в РД.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК е изискана информация от трети лица – преките доставчици дружествата „АНИАН“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД с ЕИК[ЕИК] и „ЕЛИ ТРЕЙД-Е.К.“ ЕООД с ЕИК 20057454, както и информация от Областна дирекция на МВР – [населено място] за притежаваните от дружеството МПС, подробно описана в РД.

Съставен е Ревизионен доклад (РД) № Р-22221723000827-092-001 от 18.08.2023 г., връчен електронно на 11.09.2023 г. По реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е постъпило писмено възражение.

Ревизията приключва с издаването на Ревизионен акт № Р-22221723000827-091 -001 от 05.10.2023 г. издаден от О. Й. Г. - орган възложил ревизията, и Н. К. И. -ръководител на ревизията, като са установени задължения за довносяне: ДДС в размер на 25 485.97 лв. и лихви за просрочие в размер на 8 688.66 лв. РА е връчен по електронен път на 09.10.2023г.

Отказано е право на данъчен кредит в размер на 7 845.44 лв. по 11 броя фактури с предмет на доставка „кетинг услуги за информационно събитие на клиенти“ и „рекламни сладки“, издадени от „Е. Т. - Е.К.“ ЕООД (посочени на л.6 от РД).

Служителите на НАП установили в хода на проверката, че в отговор на връчено искане за представяне на документи, доставчикът по фактурите е предоставил изисканите 11 броя фактури и пълномощно, издадено от управителя на „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К.“ ЕООД; договор за наем от 21.03.2017г. и анекси към него, с които „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К.“ ЕООД наема търговски обект - кафе-сладкарница, находища се в [населено място], [улица], хронологичен регистър по аналитична партида „Л. АКАУНТ“, от който констатирани, че стойностите на фактурите са отразени по кредита на счетоводна сметка 702; хронологичен регистър на счетоводна сметка 301 „доставки“ за 2022 г. и фактури за покупки на различни стоки, както и действащи трудови договори, от които ревизиращите органи констатирани, че през периода на издаване на фактурите дружеството е имало наети четири броя лица на длъжност „барман“. Също така е било констатирано, че във фактурите е посочен начин на плащане „в брой“ като от изготвена справка за регистрираните данни на фискално устройство на доставчика за периода от 01.04.2022 г. до 31.10.2022 г. не се установявало на датите на издаване на фактурите, както и през целия период да са регистрирани продажби, на стойностите, посочени във фактурите. От жалбоподателя не са били представени копия на фискалните бонове. От представените от ревизираното лице регистри е установено, че в сч. сметки 501 „каса“ и 503 „разплащателна сметка“ за 2022г. не са отразени плащания. На следващо място е установено, че жалбоподателят е осчетоводил три от фактурите - с № [ЕГН] от 31.05.2022 г., с №[ЕГН] от 10.05.2022 г. и с № [ЕГН] от 20.05.2022 г. с предмет на доставките „рекламни сладки“ по дебита на сч. сметка 602 „разходи за външни услуги“ срещу кредитиране на сч. сметка 4981 „други дебитори“. Фактури с № [ЕГН] от 13.04.2022г. и № [ЕГН] от 24.04.2022г. с предмет „кетъринг услуги за информационно събитие на клиенти“ са били отразени по дебита на сметка 491 „доверители“ срещу кредитиране на сметка 401 „доставчици“, а останалите фактури с предмет „кетъринг услуги“ са осчетоводени по дебита на сметка 112 „Резерви от последваща оценка на ДА“ срещу кредитиране на сч. сметка 401 „други дебитори“. От ревизиращите при проверка в ИС на НАП е било установено, че в подадената от доставчика годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за 2022г. е посочено обслужващо счетоводно предприятие – „ДАРОК ГРУП“ ООД с ЕИК[ЕИК], на което управител и представляващ е Л. О. И., за което приели, че лицата, представляващи ревизираното дружество и дружеството, което води счетоводната отчетност на „ЕЛИ ТРЕЙД Е.К.“ ЕООД, са едни и същи.

На второ място е отказано право на данъчен кредит в размер на 7 928.80 лв. по 8 броя фактури за организиране на мероприятия и фирмени събития, издадени от „К. Б.“ ООД (л.6 от РД)

При извършване на проверката от доставчика са представени копия на фактурите; договор за наем № Н- 162 от 13.03.2015г. и анекс № 6 от 13.03.2020г., съгласно които „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД наема търговски обект – барче „Л.“, находящо се на ет. 2 в централната сграда на НДК, с търговска площ от 296 кв. м. и месечна наемна цена от 7 647.00 лв., без ДДС; пълномощно, издадено от управителя на „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД на Л. О. И.. В писмените обяснения е изложено, че фактурираните услуги се състоят в предоставяне на базата - помещението, което стопанисва дружеството, заедно с наличното обзавеждане и аудио-музикално оборудване, а ползвателят самостоятелно или с други лица, наети от него, е осъществявал мероприятия. От хронологичен регистър по аналитична партида на „Л. АКАУНТ“ е установено, че стойностите на фактурите са отразени по кредита на сч. сметка 702; констатирано е, че във фактурите е посочен начин на плащане „в брой“. „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД е имало три броя регистрирани фискални устройства, но от изготвени справка за регистрираните данни на фискални устройства е било установено, че нито на датите на издаване на фактурите, нито през целия период са регистрирани продажби на стойностите, посочени във фактурите. От подадената от „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за 2022г. отново е установено, че обслужващо

счетоводно предприятие е „ЛАРОК ГРУП“ ООД.

На трето място: отказан е данъчен кредит в размер на 2 298.67 лв. по 2 броя фактури за доставка на лични предпазни средства, консумативи, почистващи пособия, препарати и дезинфектанти, издадени от дружеството „А.“ ЕООД (л.10 от РД).

В отговор на връченото искане от доставчика са представени копия на фактурите и пълномощно, издадено от управителя на Л. О. И., която е и управител на ревизираното лице. В писмени обяснения е изложено, че дейността на „АНИАН“ ЕООД е неспециализирана търговия на дребно в търговски обект, като клиентите идват на място в обекта, заявки не се приемат и няма срокове за доставки. Приложени са 33 бр. фактури за закупени от „АНИАН“ ЕООД стоки през периода от 28.01.2022 г. до 30.12.2022 г., както и справка продажби за документ № [ЕГН] от 30.04.2022 г., в която са били посочени 4 371 позиции и за документ № [ЕГН] от 19.12.2022 г. с 3 244 позиции, сред които торбички, чували, салфетки, свещи за торта, свещи домакински, чаени свещи, помпа за течности, бреф топки, ароматизатори, сапуни, почистващи препарати и др. Във фактурите е бил посочен начин на плащане „в брой“. „АНИАН“ ЕООД е имало регистрирано фискално устройство в обект - магазин, находящ се в [населено място], [улица], но за периода от 01.04.2022 г. до 31.12.2022 г. в изготвена справка за регистрираните данни не са били регистрирани продажби на стойностите, посочени във фактурите. От „ДАРОК АКАУНТ“ ООД не са представени фискални бонове, нито документи за извършени плащания по банков път. В представените от ревизираното лице регистри на сч. сметки 501 и 503 също не са били отразени плащания. Жалбоподателят е осчетоводил фактурите по дебита на сч. сметка 602 „разходи за външни услуги“ срещу кредитиране на сч. сметка 401 „доставчици“ и 4981 „други дебитори“. Аналогично на изложеното по-горе, органите по приходите са установили, че лицата, представляващи ревизираното дружество и дружеството, което води счетоводната отчетност на „АНИАН“ ЕООД, са едни и същи.

На четвърто място, органите по приходите са установили, че „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 298.67 лв. по 132 фактури за гориво. В счетоводството на жалбоподателя фактурите били отразени по дебита на 609 „други разходи“, но копия на фактурите не са били представени. Ревизиращите установили, че притежаваните автомобили от дружеството – марка и модел „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] и марка и модел „М. Е 250ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС] са „леки“ автомобили по смисъла на § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС и тъй като дейността на ревизираното дружество е счетоводни услуги и данъчни консултации, която не е свързана с транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, на основание чл. 70, ал. 1, т. 5 от ЗДДС и чл. 71, т. 1 от ЗДДС, с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 298.67лв.

Отделно от горното е направен извод, че ревизираното лице и доставчиците „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К.“ ЕООД, „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД и „АНИАН“ ЕООД не са представили документи, които да доказват реално извършени доставки на стоки и услуги, като на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС с РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по издадените фактури от тези доставчици..

Ревизионният акт е оспорен по административен ред с жалба вх. № 53-03-3380 от 23.10.2023г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-03-36 от 01.11.2023г. по регистъра на дирекция ОДОП- [населено място], във връзка с което директорът на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП се е произнесъл с Решение № 1792 от 20.12.2023 г., с което е отхвърлил оспорването. Приел за законосъобразен изводът за липса на реално осъществени доставки по фактурите издадени от „АНИАН“ ЕООД, „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД и „ЕЛИ ТРЕЙД-Е.К.“ ЕООД, тъй като

доставките са документирани с фактури, които съдържат оскъдна информация. Не са били представени и съпътстващи документи, липсвали приемо-предавателни протоколи, от които да се установи естеството на фактурираните услуги. По отношение на проведените събития посочил, че няма информация за естеството и целта на им, за кои лица са били предназначени, кои са били посетителите, както и каква е връзката на мероприятията с дейността на ревизираното лице. За периода от 01.09.2021 г. до 31.12.2022 г. в „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД е нямало назначени служители и не се установявало за какво са издадени от „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД фактурите с предмет „тийм билдинг - мероприятие“ и „провеждане фирмено мероприятие-обучение на служители“. В допълнение посочил, че не съществува логика „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД да дължи 5 725.00 лв. за наем на едно събитие, като същевременно месечният наем за търговската площ, който дължи доставчикът на НДК е в размер на 4 440.00 лв.

РА е потвърден и в частта на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 298.67 лева по фактурите за доставка на гориво, като е посочено, че в жалбата не са изложени никакви аргументи по тази част от спора. Констатациите на органите на приходите са правилни и законосъобразни и съобразени с разпоредбите на чл.70, ал.1, т.4 и т.5 ЗДДС и чл.70, ал.2 ЗДДС.

По делото е назначена и приета, неоспорена от страните, съдебно-икономическа експертиза, която съдът кредитира като обективна и отговаряща на поставените задачи.

Становището на вещото лице е, че във фактурите, издадени от „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К“ ЕООД, „АНИАН“ ЕООД и „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД, присъстват посочени номера на фискалното устройство и фискалната памет, но няма приложени фискални бонове(въпрос 4).

-осчетоводените суми при доставчиците по дебитата на сметка 501 „каса в левове“ не съответстват на общата стойност на издадените фактури. За „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К“ ЕООД са осчетоводени 9 593.91 лв. по-малко (разликата от 95 017.07лв. - 85 423.16лв., за „А.“ ЕООД - по фактура с № [ЕГН] от 30.04.2022 г. са осчетоводени 633.71 лв. по-малко (разликата от 8 455.10 - 7 821.39 лв.), а за „КЪЛЧЪР ЛИЙТ“ ООД са осчетоводени 23 859.69 лв. по-малко (разликата от 47 572.70 - 23713.01 лв.); от хронологията за сметка 501 „каса в левове“ за 2022г. на „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД е установено, че по сметка 501 няма отразени плащания по фактурите (въпрос 5).

- във фактурите, издадени от доставчиците, е отразена частична извадка от Z отчетите по дати в съответния размер на извършените плащания, като са извършвани частични плащания по всяка фактура (въпрос 7).

- през ревизирания период разходите от дейността на „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД са намерили отражение по счетоводни сметки от група 60 „разходи по икономически елементи“, а приходите са отчетени по счетоводна сметка 703 „приходи от продажба на услуги“(въпрос 10).

-по отношение на подписания договор за наем № Н-162 от 13.03.2015г. между „Национален дворец на културата - конгресен център София“ ЕАД - наемодател и „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД - наемател, наемателят е извършил разходи за покупка на ДМА: оборудване, маси, столове, осветителна система, музикална система, озвучителна система, DJ пулт, димен гейзер, смесителен пулт, лаптопи, таблети, мобилни телефони, дървен декинг и тавани, профили стени, гипсокартон, мазилка, дограма, ел. инсталация, шперплат-облицовка, стъкла с обков, оптичен кабел, огледала с обков, слънцезащитно фолио, завеси, ролетни щори и т.н., отразени по сметки от гр.20, като разходите за ДМА под праг, консумативи, наем, поддръжка ремонт, охрана, видеонаблюдение, звукозаписи, озвучаване, помощни средства, абонамент, реклама, консумативи и т.н., които са признати за текущи разходи, са осчетоводени по сметка 602 „разходи за външни услуги“, а възнаграждения по изплащаните работни заплати са начислени по сметка 604 „разходи за заплати“(въпрос 11)

По делото е приложена административната преписка и доказателства, представени от страните.

В качеството на свидетел е разпитана Л. О. И. – управител на „ЛАРОК АКАУНТ“ ЕООД, чиито показания съдът приема за последователни и логични, отнасящи се до дейностите на доставчиците, начина на осъществяване на търговската дейност с „Л. акаунт“, ползването на автомобилите, участниците в провежданите обучения, начина на провеждането им, почистване на помещения и т.н.

От събраните по делото доказателства, от правна и фактическа страна, съдът намери за установено следното:

Жалбата е допустима с оглед срока на подаването и спазване на изискванията на чл.156 от ДОПК. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Ревизионен акт № Р-22221723000827-091-001 от 05.10.2023г., издаден от О. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ - орган, възложил ревизията и Н. И. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], потвърден с Решение № 1792 от 20.12.2023 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ - [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който на дружеството на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 20 991.22лв. и са начислени лихви за забава в размер на 8 688.66 лв.

В настоящето производство и съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Заповедта за възлагане на ревизия № Р-22221723000827-020-001 от 17.02.2023г. е издадена от О. Й. Г., на длъжност началник сектор в отдел „Ревизии“ при ТД на НАП В., като издателят ѝ, с оглед на заеманата длъжност, е сред органите компетентни да издават ЗВР, посочени в заповеди: Заповед № ЗЦУ-ОПР-22 от 22.08.2022г. на изпълнителния директор на НАП, Заповед № З-ЦУ-354 от 15.02.2023 г. и Заповед № З-ЦУ-1997 от 04.11.2022 г. на заместник изпълнителния директор на НАП и Заповед РД-01-864 от 04.11.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Следователно, заповедта за възлагане на ревизия, както и заповедите за изменение на заповедите за възлагане на ревизии е издадена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, като съдържание отговаря на изискванията по чл. 113 от ДОПК, подписани са с електронен подпис на началник сектор в отдел „Ревизии“ в ТД на НАП В. – О. Г..

Не е налице нищожност на РА, тъй като настоящата съдебна инстанция приема, че ревизиращите органи са служители на единната данъчна администрация и компетентността им е на територията на цялата страна. Съгласно чл. 10, ал. 9 от ЗНАП - при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции, изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. По силата на тази разпоредба произтича компетентност за приходната администрация от друга ТД на НАП да издава актове спрямо лица, които не са в териториалната компетентност на съответната дирекция. В случая става въпрос за изключение от правилата, заложили в чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК за обхвата на териториалната компетентност, която е обвързана с постоянния адрес на ревизираното лице, като необходимостта е във връзка с оперативната самостоятелност на изпълнителния директор. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. на ВАС.

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, който е определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция - чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и от ръководителя на ревизията, определен със заповедта за възлагане на ревизия - чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК. Оспореният Ревизионен акт № Р-22221723000827-091-001 от 05.10.2023 г. е издаден от О. Г. - орган, възложил ревизията и Н. И. - главен инспектор по приходите, определена за ръководител на ревизията със заповедта за възлагане на ревизия, като издателите на ревизионният акт са разполагали с материална компетентност.

Посочените по-горе заповед за възлагане на ревизия и заповеди за изменение на ЗВР, съставеният въз основа на ревизията Ревизионен доклад и Ревизионен акт са издадени, чрез информационна система „Контрол“ като електронни документи, подписани с електронен подпис.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт. Спазен е и срокът по чл. 109 от ДОПК, ревизионно производство е образувано в рамките на 5 - годишния срок.

Всички актове в ревизионното производство – заповеди за възлагане на ревизии, заповеди за изменение на възложената ревизия, Ревизионен доклад и Ревизионен акт за издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис (КЕП). Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО/ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г., като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В процесния случай Заповедта за възлагане на ревизия, заповедите за нейното изменение, ревизионния доклад и ревизионен акт са създадени като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение, на който с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно, като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя, в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

Спазени са процесуалните правила за извършване на ревизията. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения-такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство. В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображения, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл. 120, ал. 2 от ДОПК, представляват мотиви и на РА.

В заключение, ревизионният акт е издаден от компетентни органи по приходите, на основание чл.

119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма съгласно чл. 113 от ДОПК и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл. 120 от ДОПК.

По отношение на материалната законосъобразност съдът съобрази следното:

Предметът на спор между страните е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от търговски дружества „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К.“ ЕООД, „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД и „АНИАН“ ЕООД и по 132 бр. фактури, издадени от “Лукойл България” ЕООД, “Еко България” ЕООД, “Шел България” ЕАД, О. България ООД, Петрол АД, Р. България”, “Грифит Петрол” ЕООД (Приложение №26 към РД) в общ размер на 25 485.97 лв. и са начислени лихви в размер на 8 688.66 лв. на осн. чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС.

Относно отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от доставчика „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К.“ ЕООД с предмет – кетъринг услуги с номера, както следва: с № [ЕГН] от 13.04.2022 г. с дан. основа – 9 007.06 лв. и ДДС – 810.63 лв.; с № [ЕГН] от 23.04.2022 г. с дан. основа – 9 151.42 лв. и ДДС – 823.63 лв.; с № [ЕГН] от 10.10.2022 г. с дан. основа 8 872.96 лв. и ДДС – 798.57 лв.; с № [ЕГН] от 19.10.2022 г. с дан. основа 8 868.26 лв. и ДДС - 798.14 лв.; с № [ЕГН] от 24.10.2022 г. с дан. основа 4 766.76 лв. и ДДС 429.01 лв.; с № [ЕГН] от 31.10.2022 г. с дан. основа 5 268.73 лв. и ДДС 474.19 лв.; с предмет – кетъринг събитие с № [ЕГН] от 13.08.2022 г. с дан. основа 8 680.54 лв. и ДДС 781.24 лв. и с № [ЕГН] от 31.08.2022 г. с дан. основа 5 706.39 лв. и ДДС 513. 57 лв.:

Изводът на органите по приходите за липса на реално извършени доставки не се подкрепя от събраните по делото доказателства. Не може да бъде споделено становището, че самото описание на предмета на доставките като „кетъринг услуги“ или „кетъринг събитие“ е достатъчно основание за отказ на правото на данъчен кредит. Действително, фактурите не съдържат подробна конкретизация относно меню, брой обслужени лица или място на провеждане на събитието, но подобни непълноти не могат автоматично да водят до отказ на право на приспадане, когато са налице данни за действително осъществяване на стопанската операция.

Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз принципът на данъчен неутралитет не допуска отказ на правото на приспадане единствено поради формални недостатъци на фактурата, когато материалноправните предпоставки за възникване на това право са изпълнени. Данъчната администрация следва да извърши преценка на всички относими факти и обстоятелства по конкретния случай, а не да основава извода си единствено върху съдържанието на отделен документ. По делото не се установява доставчикът да е липсващо лице, да не е осъществявал стопанска дейност или да не е разполагал с необходимата материална и кадрова обезпеченост за изпълнение на фактурираните услуги. Напротив, в ревизионното производство е установено, че „ЕЛИ ТРЕЙД – Е.К.“ ЕООД е стопанисвало търговски обект – кафе-сладкарница, разполагало е с персонал по трудови правоотношения и е извършвало реална търговска дейност. Представени са договор за наем на обекта, счетоводни регистри, фактури за закупени материали и доказателства за наличен персонал. Органите по приходите не са установили обстоятелства, от които да следва обективна невъзможност доставчикът да изпълни процесните услуги. Не е установена липса на производствен капацитет, липса на персонал или липса на необходимите ресурси за предоставяне на кетъринг услуги.

На следващо място, в ревизионния акт не са изложени фактически констатации, че процесните събития не са били проведени. Не са събрани доказателства, че същите са фиктивни или че фактурите документират несъществуващи стопански операции. Изводът за липса на доставка е изведен единствено от отсъствието на определени документи – договори, приемо-предавателни

протоколи и други съпътстващи документи. Липсата на подобни документи обаче не представлява сама по себе си доказателство за липса на доставка. Данъчното законодателство не съдържа изискване всяка кетъринг услуга да бъде удостоверена с приемо-предавателен протокол или друг конкретен документ. Отсъствието на такива документи може да бъде индиция, която подлежи на преценка наред с всички останали доказателства, но не може да замести доказването на самата липса на доставка.

Неоснователно е и становището, че липсата на доказателства за плащане представлява основание за отказ на правото на приспадане. По смисъла на ЗДДС възникването на данъчното събитие и правото на приспадане не са обусловени от извършването на плащането между страните. Плащането има значение като доказателствен факт, но неговото отсъствие не води автоматично до липса на доставка. Съдът отчита и че процесните фактури са осчетоводени както при доставчика, така и при получателя, включени са в отчетните регистри по ЗДДС и са намерили отражение в счетоводството на двете дружества. При така установените факти съдът намира, че органите по приходите не са доказали по несъмнен начин липсата на реално извършени доставки, а са изградили своите изводи предимно върху констатирани пропуски в документирането на стопанските операции. Подобен подход противоречи на принципа за данъчен неутралитет и на практиката на Съда на Европейския съюз, съгласно която отказ на правото на приспадане може да бъде постановен само когато въз основа на обективни данни е установено, че фактурираната доставка не е осъществена или че получателят е участвал съзнателно в данъчна измама. Такива обективни данни по настоящото дело не са установени. Поради изложеното ревизионният акт в частта, с която е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „ЕЛИ ТРЕЙД – Е.К.“ ЕООД с предмет „кетъринг услуги“ и „кетъринг събитие“, следва да бъде отменен.

Относно отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени също от доставчика „ЕЛИ ТРЕЙД - Е.К.“ ЕООД с предмет – рекламни сладки с № [ЕГН] от 10.05.2022 г. с дан. основа 8 654.88 лв. и ДДС 778.94 лв.; с № [ЕГН] от 20.05.2022 г. с дан. основа 9 027.61 лв. и ДДС 812.49 лв. и с № [ЕГН] от 31.05.2022 г. с дан. основа 9 167.02 лв. и ДДС 825.03 лв. в общ размер на в размер на 7 845.44 лв., съдът съобрази следното:

Органите по приходите не оспорват наличието на материална и кадрова обезпеченост при доставчика. От доказателствата по преписката се установява, че доставчикът е представил: договор за наем на кафе-сладкарница; документи за стопанисван търговски обект; фактури за закупуване на суровини и стоки; трудови договори на четири лица. Самите органи по приходите са констатирали наличието на търговски обект и персонал. Следователно, не е налице хипотеза на липсващ търговец, липса на материална база или липса на възможност за извършване на доставките. Не е установено обстоятелство, че сладките не са били произведени или доставени. Органите по приходите не са извършили насрещна проверка относно конкретните изделия, нито са установили липса на суровина, производствен капацитет или друг вид търговско несъответствие, като изводът за липса на доставка е изграден единствено върху отсъствието на определени документи, а не върху доказана липса на самата стока. Такъв подход противоречи и на наднационалната практика. От практиката на Съда на Европейския съюз по дела C-80/11 и C-142/11 Mahagibben и Dбvid, C-285/11 В. и C-277/14 PPUH Stehcemp следва, че правото на приспадане на данъчен кредит не може да бъде отказано въз основа единствено на липсата на определен вид доказателства или поради констатирани нередности при доставчика, когато след цялостна преценка на всички събрани по преписката обективни данни може да се установи реалното осъществяване на доставката и не е доказано участието на получателя в данъчна измама. ЗДДС не съдържа изискване доставката на сладкарски изделия да бъде доказвана точно

чрез стокова разписка, а неубедителен също е и мотивът на ревизиращите за липсващи транспортни документи, предвид характера и обема на доставяната стока. От доказателствата се установява, че доставчикът е стопанисвал сладкарски обект в [населено място], а в своите показания св.Л. И. е посочила, че сладките са им носени на обекта. Това означава, че става въпрос за локална доставка в рамките на населеното място, като за такава доставка законът не предвижда задължително съставяне на товарителници, пътни листове или други транспортни документи. Подобно изискване би било характерно за доставки на значителни количества стоки между различни населени места, но не и за сладкарски изделия, доставяни непосредствено на клиента.

От значение за извода на съда за осъществени доставки е и безспорното обстоятелство, че е налице редовно счетоводно отразяване и при двете страни, като фактурите са включени в дневниците по ЗДДС, осчетоводени са и декларирани пред приходната администрация, което е сериозно косвено доказателство и следва да бъде съобразено съвкупно с останалите факти.

По изложените съображения ревизионният акт в тази му част следва да бъде отменен.

Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 920.80 лв. по 8 бр. фактури, издадени от „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД, съдът намира жалбата също за основателна.

От събраните по делото доказателства се установява, че по всяка от процесните фактури са представени допълнителни документи, включително договори за фирмени обучения, списъци на участници, списъци на получени Z-отчети и други съпътстващи документи. Представените доказателства не могат да бъдат пренебрегнати единствено по съображение, че не съдържат всички реквизити, които според органите по приходите биха били желателни. Неправилен е изводът, че липсата на присъствен списък с положени подписи от участниците доказва липса на проведено мероприятие. Законът не съдържа изискване реалността на обучение, семинар, фирмено мероприятие или тиймбилдинг да се установява чрез подписани присъствени списъци. Подобни документи представляват само едно от възможните доказателствени средства и отсъствието им не означава, че събитието не е проведено.

Не може да бъде споделен и изводът, че липсата на данни за лектор, изпит или сертификат води до липса на доставка. От представените фактури е видно, че предметът на услугите е организиране на мероприятия, фирмени събития, тиймбилдинг и предоставяне на помещение. Това са услуги, чиято реализация не предполага задължително наличие на лектор, изпит или удостоверение за завършено обучение. Следователно, липсата на такива документи не може да се приеме като доказателство за неизпълнение на услугата.

Съдът отчита и че ревизиращите органи не са установили липса на материална обезпеченост на доставчика. По делото са представени договор за наем на търговски обект в сградата на НДК, данни за стопанисван обект, както и доказателства за извършвана дейност. Не са събрани доказателства, че доставчикът не е разполагал с необходимата материална база за организиране на събития или предоставяне на помещение за провеждането им. Не е установено също така процесните мероприятия да са обективно невъзможни за осъществяване. Органите по приходите не са извършили проверки при лицата, посочени като участници в обученията и мероприятията, не са събрали сведения от дружествата, чиито служители фигурират в представените списъци, не са извършили проверка относно фактическото провеждане на събитията и не са установили положителни факти, от които да следва, че същите не са били проведени.

Изводът за липса на доставка с оглед този доставчик е изграден отново върху отсъствието на определени документи, а не върху доказана липса на фактическо изпълнение. Неоснователен е и аргументът, че за част от периода жалбоподателят не е имал назначени работници и служители.

От предмета на фактурите е видно, че значителна част от мероприятията са били организирани за трети лица и клиенти, а не за служители на самото дружество. Следователно обстоятелството дали жалбоподателят е имал наети лица не е решаващо за реалността на доставките.

Не се споделя и извода, че липсата на касови бележки или банкови документи сама по себе си доказва липса на доставка. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз правото на приспадане на данъчен кредит не може да бъде отказано единствено поради непредставяне на определен вид платежни документи, когато са налице данни за действително извършена стопанска операция. Представените договори, списъци на участници, счетоводни регистри, фактури и останалите документи следва да бъдат преценени в тяхната съвкупност. Те формират достатъчна доказателствена основа за извода, че процесните услуги са реално извършени и са свързани с независимата икономическа дейност на жалбоподателя.

При тези данни съдът приема, че органите по приходите не са доказали по несъмнен начин липсата на реално извършени доставки, а са основали изводите си предимно на формални съображения относно начина на документиране на услугите. Това не е достатъчно основание за отказ на правото на приспадане на данъчен кредит, поради което ревизионният акт в частта относно фактурите, издадени от „КЪЛЧЪР БИЙТ“ ООД, следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

Относно отказания данъчен кредит в размер на 2 298.67 лв. по 2 броя фактура с № [ЕГН] от 30.04.2022 г.с предмет – почистващи препарати, дан. основа 7 045.92 лв. и ДДС 1 409.18 лв. и фактура с № [ЕГН] от 19.12.2022 г. с предмет лични предпази средства с дан. основа 7 545.67 лв. и ДДС 1 509.13 лв., издадени от „АНИАН“ ЕООД.

В хода на насрещната проверка от доставчика са били представени 33 бр. фактури за закупени стоки през периода от 28.01.2022 г. до 30.12.2022г., както и справка продажби за документ № [ЕГН] от 30.04.2022 г. в която са били посочени 4 371 позиции и за документ № [ЕГН] от 19.12.2022 г. с 3 244 позиции, сред които торбички, чували, салфетки, свещи за торта, свещи домакински, чаени свещи, помпа за течности, бреф топки, ароматизатори, сапуни, почистващи препарати и др.

Не може да бъде споделян изводът на органите по приходите, че процесните доставки не са реално осъществени поради недостатъчна индивидуализация на стоките във фактурите. От събраните по делото доказателства се установява, че доставчикът е представил двете процесни фактури, както и значителен обем съпътстваща документация, включително 33 броя фактури за закупени стоки и подробни справки за продажби, съдържащи хиляди отделни позиции. В тези справки са посочени множество артикули, сред които почистващи препарати, дезинфектанти, сапуни, ароматизатори, торбички, чували и други стоки от вида на фактурираните на жалбоподателя. Следователно по делото съществуват доказателства както за наличието на стоките при доставчика, така и за осъществяването на търговска дейност с подобен предмет. Неправилен е изводът, че доставките не могат да бъдат индивидуализирани. Данъчното законодателство не изисква при всяка доставка на голям брой консумативи и почистващи материали във фактурата да бъдат изброени поотделно всички артикули, техните разновидности, марки и количества, когато предметът на доставката е достатъчно определяем и позволява установяване на икономическото съдържание на операцията.

Съдът намира, че органите по приходите не са установили обстоятелства, които да сочат, че стоките не са съществували или че доставчикът не е разполагал с тях. Не е констатирана липса на търговски обект, липса на складови наличности, липса на доставки към самия доставчик или липса на материална обезпеченост за извършване на продажбите. Не е извършван анализ на

съответствието между закупените от „АНИАН“ ЕООД стоки и последващите продажби към клиентите му, включително към жалбоподателя. Вместо това е прието, че доставките не са доказани единствено защото в справките за продажби са отразени и продажби към други клиенти. Това обстоятелство е естествено за всеки търговец и не представлява доказателство за липса на доставка към конкретен клиент. Неоснователно е и позоваването на липсата на договор за доставка и приемо-предавателен протокол. Законът не предвижда задължително писмена форма за подобен вид търговски сделки, нито поставя възникването на правото на данъчен кредит в зависимост от съществуването на приемо-предавателен протокол. При търговия на дребно с консумативи, препарати и сходни стоки подобни документи обичайно не се съставят.

Не се споделя и изводът, че липсата на касови бонове сама по себе си обосновава отказ на правото на данъчен кредит. Възникването на правото на приспадане е обусловено от реалното извършване на доставката, а не от начина, по който доставчикът е документирал плащането. Евентуални нарушения при отчитането на продажбите чрез фискални устройства подлежат на самостоятелна преценка и санкциониране спрямо съответния търговец, но не могат автоматично да водят до отказ на данъчен кредит на получателя. Липсват доказателства жалбоподателят да е знаел или да е бил длъжен да знае за евентуални нарушения при отчитането на продажбите от страна на доставчика. Не са налице и данни за участие в данъчна измама или за привидност на процесните сделки.

Изводът за нереалност на сделките е изграден основно върху формални съображения относно начина на документиране, които не са достатъчни да обосноват отказ на правото на приспадане на данъчен кредит. Поради изложеното, ревизионният акт в частта относно фактурите, издадени от „АНИАН“ ЕООД, следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

На следващо място, жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 298.67 лв. по 132 броя фактури за гориво, като на основание чл. 70, ал. 1, т. 5 от ЗДДС и чл. 71, т. 1 от ЗДДС, с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит. Фактурите са посочени в Приложение 26 към РД.

В счетоводството на дружеството фактурите са отразени по дебита на 609 „други разходи“, като копия на фактурите не са представени.

Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС лицето може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на закона, в който данъкът е посочен на отделен ред по отношение на доставка, по която то е получател. При липса на данъчен документ и при липса на каквито и да е съпътстващи първични и вторични счетоводни доказателства, както е в процесният случай, не са налице дори формалните предпоставки за упражняване на правото. Жалбоподателят не е опровергал този извод нито в административната, нито в съдебната фаза, поради което правилно е отказан данъчният кредит.

Притежаването на данъчен документ представлява законово установена формална предпоставка за възникване и упражняване на правото на приспадане. В настоящия случай жалбоподателят не е представил нито една от фактурите, по които претендира данъчен кредит, поради което не може да бъде извършена проверка дали същите отговарят на законовите изисквания, дали са издадени от регистрирани по ЗДДС лица, дали съдържат всички задължителни реквизити и дали удостоверяват действително извършени доставки. Липсата на данъчни документи е достатъчно самостоятелно основание за отказ на правото на приспадане, тъй като при това положение не са налице дори формалните предпоставки за неговото упражняване.

Независимо от горното, съдът намира, че е налице и второ самостоятелно основание за отказ на данъчен кредит по посочените 132 бр. фактури. От доказателствата по делото безспорно се установява, че процесните доставки са свързани с експлоатацията, поддръжката и ремонта на

леките автомобили марка „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] и марка „М. Е 250 ЦДИ“ с рег. [рег.номер на МПС]. Не е спорно между страните, че посочените автомобили представляват леки автомобили по смисъла на § 1, т. 18 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС.

Съгласно чл. 70, ал. 1, т.4 и т. 5 от ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит за начислен данък за стоки или услуги, предназначени за експлоатацията, поддръжката, ремонта и подобряването на леки автомобили. Законодателят е предвидил изключения от това ограничение в чл. 70, ал. 2 от ЗДДС, но по делото не са ангажирани доказателства, които да установяват приложимостта на която и да е от тези хипотези. Не се твърди и не се доказва, че автомобилите са използвани за транспортни услуги, таксиметров превоз, отдаване под наем, куриерска дейност, охранителна дейност или друга дейност, попадаща сред изрично посочените от закона изключения. Т.4 Безспорно е установено, че основната дейност на дружеството е предоставяне на счетоводни, одиторски услуги и данъчни консултации, която не попада сред изключенията по чл. 70, ал. 2 от ЗДДС. Неоснователно е евентуалното възражение, че автомобилите са били използвани за нуждите на стопанската дейност на дружеството. Само по себе си използването на лек автомобил за осъществяване на независима икономическа дейност не е достатъчно за възникване на право на приспадане, когато е приложима забраната по чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС. Законът изисква наличие на конкретно предвидено изключение, а не единствено обща връзка между автомобила и дейността на данъчнозадълженото лице. Следва да се отбележи и че по делото не са представени доказателства относно фактическото използване на автомобилите. Липсват пътни листове, пътни книжки, отчети за разход на гориво, данни за изминати маршрути, конкретни служебни пътувания, отчетност за пробег, вътрешни правила за използване на автомобилите или други документи, които да позволяват проследяване на връзката между претендираните разходи и икономическата дейност на дружеството.

Съгласно общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК всяка страна следва да докаже фактите, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. В случая именно жалбоподателят черпи права от претендираното приспадане на данъчен кредит и носи доказателствената тежест за установяване както на формалните, така и на материалноправните предпоставки за възникването му. Тази доказателствена тежест не е изпълнена, поради което РА по отношение на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по 132 бр. фактури в общ размер на 2 298.67 лв. следва да бъде потвърден.

На последно място- съдът намира, че РА следва да бъде отменен по отношение акцесорното задължения за лихви в размер на 8 688.66 лв. в пълният им определен размер, макар и да е намерил, че РА следва да бъде потвърден за част от главните данъчни задължения. Безспорно е, че лихвата следва главното задължение, но това не изключва възможността да е ясно върху каква главница е начислена, за кой период с оглед установяване как е формиран крайният ѝ размер.

В конкретния случай общият размер на така определената лихва 8 688.66 лв., освен по вече коментираните главни задължения по фактурите, издадени от „Ели Трейд-Е.К“ ЕООД, „Кълчар Бийт“ ООД, „Аниан“ ООД и 132 фактури за гориво, е посочено, че е начислен и за забава по заплащани със закъснение от дружеството декларирани резултати по справки-декларации по ЗДДС в общ размер на 4 494.75 лв.

В РД не е посочено по кои справки-декларации по ЗДДС и в какъв размер са внесени със закъснение суми по ЗДДС, нито е посочен точния размер на начислената лихва за забава върху тях. Не са посочени конкретните данъчни периоди, размерът на отделните главници, началният и крайният момент на лихвообразуването, както и начинът на формиране на общия размер на задължението за лихви върху това декларирано, но платено със закъснение задължение от 4 494.75 лв. В конкретния случай съдът не би могъл да провери дали констатацията за забавено

заплащане на 4 494.75 лева е правилно установена, а оттам -дали задълженията за лихви са законосъобразно определени. Липсата на мотивировка по тази част от данъчните установявания, води до невъзможност за съдебен контрол върху изчисленията. Доколкото в ревизионния акт е посочена единствено обща сума на лихвите, без необходимата разбивка по отделни задължения и периоди, не е възможно да бъде отделена евентуално законосъобразната част от незаконосъобразната такава.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че ревизионният акт е незаконосъобразен в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 18 692.55лв. и начислените лихви за забава в размер на 8 688.66лв., като следва да бъде потвърден в частта на непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 298.67лв.

При този изход от правния спор и въз основа на направени надлежни искания, и двете страни имат правото на деловодни разноски. От жалбоподателят се претендират направени разноски в общ размер 5 406.87 евро съобразно представен списък за конкретните суми за държавна такса, депозит вещо лице и адвокатски хонорар за всяка едно от инстанциите до момента.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 024 лв. Към 16.04.2026 г., когато е даден ход по същество на настоящото производство, е в сила нормата на чл. 161 ДОПК, изм. ДВ, бр. 17 от 2026г., съгласно която размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя съгласно чл. 37 от ЗПП, като съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лева.

От ответникът е направено възражение по отношение размера на адвокатския хонорар, поради липса на сложност на делото, което съдът не съобразява предвид наличната фактическа и правна сложност на разгледания правен спор.

Като съобрази оспорения материален интерес в размер на 29 679.88 лв. и успеваемостта на всяка от страните при защитата му, съдът намира, че на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски в размер на 4 988.11 евро, а на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 евро.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София-град, III отделение, 10 състав
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД с ЕИК[ЕИК] Ревизионен акт № Р-22221723000827-091-001 от 05.10.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], потвърден с Решение № 1792 от 20.12.2023 г. на директор на дирекция „ОДОП“ – [населено място], В ЧАСТТА , с която не е признато право на данъчен кредит в размер на 18 692.55лв. и в частта на начислените лихви за забава в размер на 8 688.66 лв.

ПОТВЪРЖДАВА Ревизионен акт № Р-22221723000827-091-001 от 05.10.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], потвърден с Решение № 1792 от 20.12.2023 г. на директор на дирекция „ОДОП“ – [населено място] в останалата му част.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД с ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 4 988.11 евро.

ОСЪЖДА „ЛАРОК АКАУНТ“ ООД с ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите разноски по делото в размер на 150 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.